

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
MINISTRY OF EDUCATION AND SCIENCE OF UKRAINE
ЛЬВІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА
IVAN FRANKO NATIONAL UNIVERSITY OF LVIV

вул. Університетська, 1, м. Львів, 79000, Україна
тел. факс (032) 261-60-48, тел. 260-34-02
<http://www.lnu.edu.ua>, e-mail: lnu@lnu.edu.ua
Код ЗКПО 02070987, Державна Казначейська служба України
МФО 820172, р.р. 35225230001061
№ свідоцтва 17701483, ін. под. № 020709813029
Валютний рахунок № 26005000028567, 26009000028110
в Укресімбанку
м. Львів МФО 322313
№ 2269-Н від 26.06.2019р.

1, Universytetska Str., Lviv, 79000, Ukraine
Phone/Fax: +38 (032) 261-60-48, 260-34-02
<http://www.lnu.edu.ua>, e-mail: lnu@lnu.edu.ua
Code ZKPO 02070987, State Treasury Service of Ukraine
MFO 820172, Settlement Acc. 35225230001061
Certificate No. 17701483, Tax ID 020709813029
Foreign Currency Acc. No. 26005000028567, 26009000028110
in Lviv Branch of Ukreximbank
MFO 322313
на № _____ від _____

Шестаковій Елеонорі Георгіївні
доктору філологічних наук

Шановна Елеоноро Георгіївно!

Львівський національний університет імені Івана Франка у відповідь на Вашу заяву, яка надійшла на електронну адресу 18 червня 2019 року, повідомляє наступне.

Інформація про захист дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата наук з соціальних комунікацій Ковальчук Олени Олексіївни (спеціальність – 27.00.04 – теорія та історія журналістики), тема дисертації «Трансформація журналу «Жінка» у плюралістичному демократичному суспільстві», у спецраді К 35.051.24 опублікована відповідно до вимог чинного законодавства у розділі «Спеціалізовані вчені ради Львівського національного університету імені Івана Франка».

Відповідно до Положення про спеціалізовану вчену раду, затверджене наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України від 14.09.2011 р. № 1059, спеціалізована вчена рада утворюється МОН у закладах вищої освіти III-IV рівня акредитації та наукових установах, що проводять фундаментальні та прикладні наукові дослідження, рішення якої приймається колегіально.

Постановою Кабінету Міністрів України «Про порядок присудження наукових ступенів» від 24.07.2013 р. № 567 передбачено, що наукові ступені доктора і кандидата наук присуджують спеціалізовані вчені ради за результатами прилюдного захисту дисертацій, а МОН затверджує рішення спеціалізованих вчених рад про присудження наукових ступенів і видає дипломи доктора та кандидата наук. Спеціалізована вчена рада несе відповідальність за обґрунтованість прийнятих нею рішень і забезпечує високий рівень вимогливості під час розгляду дисертацій та проведення їх захисту. При цьому, керівники закладів вищої освіти, наукових установ, в яких утворені ради, забезпечують їх ефективне функціонування. Персональну відповідальність за дотримання спеціалізованими вченими радами вимог нормативно-правових актів з питань атестації наукових кадрів вищої кваліфікації, науковий рівень захищених у радах дисертацій несуть керівники рад.

Згідно з Положенням про забезпечення академічної доброчесності у Львівському національному університеті імені Івана Франка, затверджене Конференцією трудового колективу Університету 14.05.2019 р. з метою перевірки робіт (монографій, підручників, посібників, статей, дисертацій, магістерських, курсових робіт, звітів з практик, рефератів тощо) учасників освітнього процесу на наявність плагіату Університет забезпечує доступ до платформ з наданням відповідних сервісів.

З урахуванням вказаного вище, Вашу заяву скеровано для розгляду у спеціалізовану вчену раду К 35.051.24 з метою перевірки наведених обставин (висновок комісії спеціалізованої вченої ради додається).

З повагою
проректор з наукової роботи

Р. Є. Гладишевський

ВИСНОВОК
комісії спеціалізованої вченої ради К 35.051.24
у Львівському національному університеті імені Івана Франка
про перевірку поданої до захисту дисертації О. О. Ковальчук
на здобуття наукового ступеня кандидата наук із соціальних комунікацій
«Трансформація журналу «Жінка» у плюралістичному демократичному
суспільстві»

Комісія спеціалізованої вченої ради К 35.051.24 у складі доктора філологічних наук, професора Лизанчука В.В., кандидата філологічних наук, доцента Присяжного М.П. і кандидата історичних наук, доцента Романишина Ю.О. докладно вивчила текст наукової розвідки Ковальчук Олени Олексіївни «Трансформація журналу «Жінка» у плюралістичному демократичному суспільстві», перевібивши його передовсім на комп'ютерній антиплагіатній системі «Unichesk», яку рекомендувало МОН України. І констатує: випадків академічного плагіату не виявлено. Зокрема, було встановлено, що **оригінальність тексту дисертації Олени Ковальчук становить 82%; схожість – 18%** (це перші дев'ять позицій у звіті «Unichesk»). Хочемо наголосити, що це поклики на той самий російський сайт (https://allbest.ru/otherreferats/journalism/00909020_0.html), який передруковує статтю Олени Ковальчук «Генеза жіночої субкультури та її віддзеркалення в універсальній і спеціалізованій пресі (історія та сучасність)» без посилання на авторку, а також посилання на сайт (http://intellectualarchive.com/Journal_Files/IAJ_2017_03.pdf), який опублікував статтю Олени Ковальчук «Typological Transformation of the Ukrainian Magazine «Zhinka» («Woman»)).

Отже, щодо Ваших зауважень:

Хочемо наголосити насамперед на тому, що висловлені Вами зауваження переважно стосуються згаданих у тексті Ковальчук О. О. типології журналів як періодичних видань, генези жіночого руху, використаних методів дослідження. До власне контент-дискурсного та контент-аналітичного дослідження, викладеного в дисертації, претензій чи зауваг немає, що є ознакою самостійності й оригінальності наукової роботи дисертантки.

І. Зауваження, пов'язані з навчальним посібником Н. М. Фенько «Газетно-журнальні видання...».

Ковальчук О. О.	Фенько Н. М. Газетно-журнальні видання: Навчальний посібник для студентів факультету філології та журналістики. Кропивницький: РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2017. – 136 с. dspace.kspu.kr.ua/jspui/.ui/ Посібник_Фенько.Н.М._2.2.pdf	Шевченко В. Е. Типологія сучасних журналів – засіб вивчення світогляду суспільства // Наукові записки Інституту журналістики. 2007. Т. 28 (липень-вересень). С. 43 – 48. Балог І. О., студ. 5 курсу відділення журналістики ДВНЗ «Ужгородський національний університет» Наук. керівник Шаповалова Г. В. Змістові особливості публікацій журналу «Унікум» // Сучасні медіакомунікації: прикладний аспект: матеріали інтернет-конференції. Маріуполь, 2017. С. 12, 17. Посилання на працю: Михайлин І. Л. Основи
-----------------	--	---

		журналістики: підручник / [вид. 3-тє, доп. і поліп.]. К.: ЦУЛ, 2002. 284 с. Без указівки на конкретну сторінку. У 5-му виданні цього ж підручника І. Михайлин зняв ці рядки, які, вочевидь, йому не належали (К., 2011. 496 с.).
С. 49 абз. 1 Безперечно, найважливішою системною ознакою журнальної типології є функціональне призначення, яке може бути досить різноманітним: 1) постачання новин (ширше – інформації); 2) концептуальний аналіз; 3) пропедевтика; 4) педагогіка; 5) навчання (освіта); 6) релакс; 6) ПР (як корпоративна реклама). У тексті п. Ковальчук цитування, посилань чи згадувань дослідження п. Фенько немає. Це класичний плагіат тексту (позначено синім кольором) зі спробою плагіатного переказу.	С. 38 абз. 3 Без сумніву, найважливішою системною ознакою є цільове призначення, яке може бути досить різноманітним: інформування; аналітика; навчання (просвіта); виховання; організація дозвілля; пропагування (реклама).	Без сумніву, найважливішою системною ознакою є цільове призначення, яке може бути досить різноманітним: інформування; аналітика; навчання (просвіта); виховання; організація дозвілля; пропагування (реклама).

Висновок: інкриміновані рядки вже давно стали загальновідомими у розгляді типології журналів як періодичних видань. Цей текст розтиражований професором Ігорем Михайлиним у 2002 р., відтак кандидатом філологічних наук (нині доктором наук із соціальних комунікацій, професоркою) Вікторією Шевченко в 2007 р. без жодних покликів.

2. Зауваження, пов'язані з працями Беляєва А. А., Пархоменка М. Н.

Характеристика того чи іншого методу є насамперед у Вікіпедії без конкретних посилань. Під час обговорення дисертації на кафедрі історії журналістики Київського національного університету імені Т. Г. Шевченка було визнано, що на Вікіпедію як джерело покликатися не варто.

3. Зауваження, пов'язані з дослідженнями Лазутіної Г. В., Тертичного О. О., Різуна В. В., Скотникової Т. В., а також з матеріалами сайту Лекции.Ком.

Лазутіна Г. В. називає численні методи, які ви згадуєте. Однак Лазутіна Г. В. ці численні методи не встановила самостійно, а вони існували в науці (зокрема, в журналістській) до неї. Чому тоді Лазутіна Г. В. не послалася на першоджерело? Значить, вона плагіатор? Однак перше видання книги Лазутіної Г. В. вийшло 1978 року, а, наприклад, праця М. І. Кондакова «Логический словарь» (де перераховуються всі загальноприйняті наукові методи) – 1971 року, не кажучи вже про численні філософські словники різних років видання, але – до 1978 року.

Те ж саме стосується й Тертичного О. О. (перше видання його книги датується 2000 роком), Різуна В. В. і Скотникової Т. В. (видання їхньої книги датується 2005 роком), невідомого автора з Лекций.Ком.

4. На працю Прохорова Е. П. (Введение в теорию журналистики. М.: Изд-во Моск. ун-та, 2005.) у тексті дисертації О. О. Ковальчук є посилання [350, с. 39–40], які вельмишановна п. Е. Шестакова чомусь не помітила.

5. П'ять зауважень Е. Г. Шестаковой, пов'язаних з працею: Гавришко М. Галицькі феміністки 1930-х: нацистське «Кухня-Церква-Діти» не для нас. 29.12.2010. – Указаних рядків взагалі немає у текстах дисертації та в авторефераті дисертації.

Наведена нижче порівняльна таблиця викликає лише одне запитання: «Хто ж насправді є плагіатором і чи є в цьому плагіат?»

Философский словарь	Тертычный А. А., на якого посилається Е. Г. Шестакова	Ковальчук О. О.
Индуктивное умозаключение связывает частные предпосылки с заключением не строго через законы логики, а скорее через некоторые фактические, психологические или математические представления. Дедуктивное умозаключение – метод мышления, следствием которого является логический вывод, в котором частное заключение выводится из общего. Цепь умозаключений, звенья (высказывания) связаны между собой логическими выводами. Тридуктивное умозаключение – умозаключение, в котором посылки и заключение (вывод) являются суждениями одинаковой степени общности, т. е. когда вывод идет от знания определенной степени общности к новому знанию, но той же степени общности. Сравнительный метод – метод сопоставления двух и более объектов (явлений, идей, результатов исследований и т. п.), выделение в них общего и различного с целью классификации и типологии.	В отличие от формально-логических методов, предполагающих неизменность явлений, по отношению к которым выносятся те или иные суждения... <...> индуктивное умозаключение. Это умозаключение есть переход от знания о единичном к знанию об общем. <...> Дедуктивное умозаключение. Оно представляет собой развитие мысли от большей общности знания к меньшей... <...> Это предопределено тем, что люди не могут не опираться при решении конкретных задач на предшествующий, обобщенный опыт человечества, закрепленный в общезначимых положениях. Тридуктивное умозаключение. <...> исходя из сходства нескольких признаков двух или более явлений, делается вывод о сходстве всех других признаков этих явлений. <...> В журналистике широко используется и метод сравнения.	На теоретичному рівні осмислення слід назвати формально-логічні методи, які передбачають незмінність явищ, по відношенню до яких формулюються ті чи інші міркування. Мається на увазі: 1) індуктивний умовивід як перехід від знання про одичне до знання про загальне (метод індукції); 2) дедуктивний умовивід як розвиток думки від більшої спільності знання до меншої, іншими словами – обов'язковість врахування при вирішенні конкретних завдань попереднього, узагальненого досвіду людства, закріпленого в загальнозначущих положеннях (метод дедукції); 3) тридуктивний умовивід як висновок про схожість усіх ознак досліджуваних явищ на основі схожості двох чи більше явищ, що досліджуються. У дисертації також використано метод порівняння, що встановлює відмінність і схожість досліджуваних явищ.

Це ж стосується й поданої нижче порівняльної таблиці:

Философский словарь	Тертычный А. А., на якого посилається Е. Г. Шестакова	Ковальчук О. О.
Вывод по аналогии не имеет доказательной силы: его значение заключается в способности наводить на догадки относительно ещё неуверенных черт предмета или явления. Догадки и предположения затем проходят проверку более строгими дедуктивными и индуктивными методами.	Так же как и знание, полученное в результате индукции, умозаключение по аналогии и сравнительное умозаключение дают знание в форме догадки, предположения, и поэтому неполное знание. Содержательно-логические методы исследования. <...> принимают во внимание изменчивость, развитие мира. Значимость содержательной логики (диалектики) в том, что она способна соединить объективность содержания понятий и теорий с их текучестью, изменчивостью, отражающей текучесть и изменчивость реального мира.	Знання, отримане в результаті застосування усіх названих вище методів, є знанням у формі здогадки, припущення, і тому є неповним знанням. Для продовження дослідження необхідно було застосувати змістовно-логічні методи, які передбачають змінність, розвиток світу. Такі діалектичні методи здатні поєднати об'єктивність змісту понять з їхньою плінністю, змінністю, що відображає плінність і змінність реального світу.

Перейдімо до іншої таблиці:

Философский словарь	Тертычный О. О., на якого посилається Е. Г. Шестакова	Ковальчук О. О.
Анализ – процедура мысленного, а часто также и реального расчленения предмета (явления, процесса), свойства предмета (предметов) или отношения между предметами на части (признаки, свойства, отношения); процедурой, обратной анализу, является синтез, с которым анализ часто сочетается в практической или познавательной деятельности. Процедуры анализа входят органической составной частью во всякое научное исследование и обычно образуют его первую стадию, когда исследователь переходит от нерасчлененного описания изучаемого объекта к выявлению его строения, состава, а также его свойств, признаков. Синтез – соединение различных элементов, сторон предмета в единое целое (систему), которое осуществляется как в	Методы анализа и синтеза. Они исходят из необходимости при изучении предмета разделения его на составляющие, а затем соединения этих составляющих. Расчленяя реально существующий в единстве предмет, т. е. анализируя его, автор добирается до глубинных содержательных связей, причин изучаемого явления. Поскольку исследуемое явление реально не существует в виде составляющих его элементов в отдельности, то понять его только на уровне анализа нельзя. Анализ – лишь начало выявления взаимодействующих элементов, взаимосвязи причин и следствий, а окончание его – соединение исследуемых отдельных элементов в единое целое, т. е. синтез. Именно поэтому анализ в большинстве случаев сам по себе еще доказательства не составляет. Синтез же, опираясь на данные, полученные анализом, завершает доказательство (см.: Философский энциклопедический словарь. М., 1985. С. 609).	Насамперед тут маються на увазі методи аналізу та синтезу. Вони виходять з необхідності під час вивчення предмета поділу його на складові частини, а потім з'єднання цих складників. Аналізуючи реально існуючий в одиниці предмет, автор добирається до глибинних змістових зв'язків, причин явища, що вивчається. Оскільки досліджуване явище реально не існує у вигляді окремих своїх складників, то зрозуміти його лише на рівні аналізу не можна. <...> Синтез же, спираючись на дані, отримані аналізом, завершує доказ [429, с. 609].

практической деятельности, так и в процессе познания. В этом значении синтез противоположен анализу.		
--	--	--

Зауваження, які стосуються досліджень становища жінок у нацистській Німеччині:

Це відповіді на зауваження щодо тексту попереднього, «київського», варіанту тексту дисертації. Посилання на статтю М. Гавришко є, до того ж це першоджерело (Гавришко Марта. Галицькі феміністки 1930-х: нацистське «Кухня-Церква-Діти» не для нас». Режим доступу: <http://www.istpravda.com.ua/articles/4d1b2eed4e08>. Дата звернення: 19.12.2010), тоді як в Інтернеті з'являються посилання на інші інтернет-джерела за 2013 і наступні роки.

Дискредитація, пов'язана з німецькомовним виданням, не витримує критики, оскільки за вказаною Шестаковою Е. Г. інтернет-адресою пошукові системи «Google» та «Yandex» видають повідомлення:

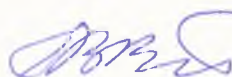
Страница d-nb.info не найдена

Не найдена страница для веб-адреса **<https://d-nb.info/967841801/04>**.

Ще раз наголошуємо на тому, що перші вісім позицій зі звіту антиплагітної програми «Unicheck», що п. Е. Шестакова вважає плагіатом, – це назви одного російського сайту (https://allbest.ru/otherreferats/journalism/00909020_0.html), який і передруковує статтю Олени Ковальчук «Гене́за жіночої субкультури та її віддзеркалення в універсальній і спеціалізованій пресі (історія та сучасність)» без посилання на авторку, що, зазначмо, була надрукована в журналі «Образ» (2016 р., Вип. 2, С. 55–66. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/obraz_2016_2_10).

ВИСНОВОК

Дисертаційний текст Ковальчук Олени Олексіївни «Трансформація журналу «Жінка» у плюралістичному демократичному суспільстві» не містить ознак академічного плагіату.

Професор Лизанчук В.В.

Доцент Присяжний М.П.

Доцент Романишин Ю.О.